

Krippel Gréta

Az öregek

Weöres Sándornak és Soós Ágnesnek köszönettel

Gyöngy gurul a torkukba,
mire megérkeznek az első felhők.

Önmagukba nyúló
kétségeket és árnyakat
nem keresnek többé.

Csendben,
lámpafénynél
szűrcsölik a maradékot –
mintha máris elfogyott volna.
Holdasodik az este
dunyhán göndörül a fájdalom
felfoszlik a falon egy kacagás,
végigcsókolt harisnyaszál.

Oly bátrak
oly aprók
már
fájó derékkal bújnak be a dióhéjba;
csak egy cérnavékony hang visszhangzik:

„dorombolj belém utólszor!”

Anyám

Az, hogy a felépítesem olyan legyen,
mint anyáé, anyaság nélkül. Nem lehet.
Mert anya végső magja maga az
anyaság.

Mert az ő parkettájából komód nő, ágy
és szőnyeg.

Csempéjén tűzhely terem.

De az én padlóm száraz kóroval
teledobált raktár.

Anyám teste mohával benőtt
világegyetem, otthonos és langyos.

És táncot jár a méhe.

Az én testemben zörögnek a szikkadt
lampionvirágok.

Kifakult a gyomrom tapétája.

Hámlik és porzik
a gyomrom.

Anyám anyasága ha bokorként borul
fölém,
csipkebogyót potyogtat a számba.

Bálványok

Mi volna, ha nem lenne anyánk?
Vesződnének a hamis istenek vezényszavaival.

Moszatos csőrrel kapirgálnánk
ereklyék után
mint kimart szemű sirályok
a mérhetetlen partokon
kopoltyúért és csöndért rikoltva,
úgy kérnénk számon
jussunkat.

Vagy
a mesterkelt istenek
köpőcsőnek használnák elkopott légcsövünket,
s torkunkon kifordulva
süvíténénk
gyökérfosztottan.

De figyelj rám,
ha nem volna anyánk,
akkor égitestek lennénk
és egyetlen istenként a Napot imádnánk.